

FAPTE MOARTE ȘI SLAVĂ DEȘARTĂ

(Evrei 9, 14).

Inima omenească este plină de deșertăciune și iubește rătăcirea! Din fire, omului îi plac lucrurile care îi încântă privirea și auzul, după cum deasemenea îi place să „pozeze”, să pară, să se dea drept sau să fie luat drept aceeași este cu adevărat. „*Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, cari pe dinafară se arată frumoase.*” spunea Domnul Isus unor oameni, cari se îndeletniceau cu forma, cu faptele moarte, căutând slavă deșartă și trăind o viață dublă (de fățarie; adică de șarlatanism religios).

Formele! Ah, cât de mult sunt ele iubite de lume, în toate lucrurile. Religiunea — care, dela Cain și jertfa lui, este una singură pretutindeni, deși poartă fel de fel de nume, (până și „creștină”) — este doar un mecanism încurcat de rituri, de forme moarte. Paradă și atâta tot, care nu poate schimba pe om (nu-l poate naște din nou) și deci nu-i poate reda chipul și asemănarea lui Dumnezeu* pierdute în Paradis, ci îi îmbată doar cele 5 simțuri — știți bine care sunt!: văzul, auzul, mirosul, gustul și pipăitul: (I Colos. 2, 20—22) — singuruLapanaj, singura moștenire a omului trupesc (nespiritual), lipsit de împărțășirea cu Dumnezeu, lipsit de Duhul Sfânt și mântuire. La simple forme deșarte reduseseră preoții Evreilor, legea dată prin Moise, chipul bunurilor făgăduite (Evrei 10, 1), și deaceia Domnul Isus îi osândeă, negăsindu-și liniștea decât în singurătate și plăcerea în mijlocul ucenicilor Săi, oameni simpli și iubitori de Dumnezeu. Dar slujba Lui? Ea se coprindea numai în aceste trei lucruri: închinăciunea în Duh și în Adevăr {Ev. Ioan 4, 24; Marcu 1, 35}; chemarea oamenilor Lui Dumnezeu (Luca 4, 18, 43); și facerea binelui (I*. Ap. 10, 38). Iată slujba care cu stăruință o dorește El și dela noi toți, cei întorși la Dumnezeu!

Formele — ca o ciumă a Adunărilor creștine (Biserica Lui Dumnezeu) — pândesc, neîncetat la ușa, la ușa fiecărei Adunări, la ușa mioarei inimi de copil al lui Dumnezeu, și maicuseamă la ușa inimei **Itecărui** frate care lucrează pentru Domnul. încă din al III-lea veac preștin, ciuma formelor începuse să molipsească Biserica, pe care Blirând a tranșformat-o într'un trup fără viață.

Formele! Oh, să ne ferească Dumnezeu de forme — și să *nu* uităm să ne ferim și noi în ine! — iubiți frați și surori, de oarece ele pot stinge viața oricărei Adunări creștine, ca și viața duhovnicească, și oricărui credincios. înapoi deci cu totul, la primul veac, la veacul ipostolic, la veacul de aur al Bisericii! înapoi! și să privim formele «» pe niște deșertăciuni păgubitoare, știind că o slujbă de formă și ir o viață de formă, este moartea adevărată, mascată cu o viață artificială.....

Dar formele mai sunt dorite de inima noastră firească, fiindcă tic ne pot aduce și o slavă deșartă, trecătoare — și poate chiar V I Iun câștig material! — acelora dintre noi cari ne-am îndeletnici cu << «Peștele dela cap se strică» zice proverbul, și în privința aceasta .1111 bătrâni și lucrători în orice Adunare, să ia bine seama, căci

mare va fi răspunderea acelor care încep să schimbe ceva din slujirea spirituală și de bună credință, cu vre-o formă oarecare. Dacă aceea să astupăm din vreme orice „crăpătură” oricât de mică m s'ar părea că este, prin care orice formalism, orice lucru de forma, ar putea să pătrundă în Adunările noastre, fiindcă, cu siguranța, o asemenea „crăpătură” mică, va deveni cu timpul un crater de vulcan, o prăpastie de rătăcirii. Să luăm seama, căci ne putem face răspunzători înaintea apropiatului Tribunal (care privește numai Biserica) al lui Hristos (II Cor. 5,7–10; pentru picăturile din otrava formelor, cari le-am putea lăsa ca moștenire urmașilor noștri — *dacă Domnul nu va veni prea curând* — după ce mai întâi noi înșine ne-am otrăvit cu ele.

*

Iată undeva, într'o Adunare oarecare, ivirea (sau primită ca o moștenire dela cineva) a obiceiului rău de a se face oarecare „paradă” din logodne (vestirea unei apropiate căsătorii creștine), precum și din căsătorii (cererea în rugăciune a binecuvântării Domnului, pentru doi tineri creștini cari se căsătoresc). Iată tot o mică „paradă” care se face și din cererea în rugăciune a binecuvântării Domnului, pentru pruncii aduși de părinții lor în sânul Bisericii. Iată tot o leacă de „paradă” care se face și cu botezul în apă „pentru numele Domnului Isus” a persoanelor cari se întorc la Dumnezeu (mă mir că nu-i vine cuiva prin minte ca să binecuvinteze și... apa în care se face botezul! Iată o oarecare „paradă” are se face și la „frângerea pâinei” precum și prin felul ceremonios de a începe și sfârși adunările de evanghelizare, etc.

Fraților, Domnul nostru Isus nu ne-a lăsat ciuma formelor, ci simplitatea cea mai desăvârșită a slujirii duhovnicești a Evangheliei, de care trebuie neapărat să ne ținem și în care să căutăm a stăruii cu toată dragostea și respectul. Cine oare îndrăznește să înceapă de capul lui, a face ceva în slujba Domnului, ce este oprit sau ce nu este scris în Sf. noastră Evanghelie și în Epistolele Apostolului Pavel, în cari se cuprinde „Constituția” întreagă a Bisericii lui Hristos? (Galat. 1, 8-16; Rom. 1, 1-6 ; 16, 25, 26 ; (Cor, 4, 6; II Ioan v. 9). Acela să-și cerceteze bine inima, în lumina Cuv. lui Dumnezeu, și va vedea — dacă este de toată buna credință — că în ea a început să-și facă loc lucruri puse la cale de Satan : forme, cariucid viata spirituală creștină.

Este, de o pildă, în niște Adunări — chipurile, nu în ale noastre — forma deșartă a „punerii manilor”* peste ceice sunt botezați în apă. Oare de unde s'o mai fi ivit și asta ? Din Evanghelie ? Dar este oare vre-o poruncă dată de Domnul Isus sau rânduită prin Apost. Pavel — sau prin vreun alt Apostol — ca să se facă lucrul acesta ? Nu, nimic ! Atunci ? Nu cumva se face această formă, fiindcă Petru și Ioan și-au pus manile — de altfel, mai târziu și nu în legătură cu botezul — peste Samaritenii veniți la credință (F. A. 8, 17), iar Pavel peste ucenicii lui Ioan Botezătorul, cari nu știau că Duhul Sfânt există și chiar fusese dat ? (F. A. 19, 2 — 6). Dar în aceste *singure* două cazuri speciale, este vorba despre acest lucru deosebit: primirea cu adevărat a Duhului Sfânt, de către două categorii de oameni: 1) Samaritenii înrudiți

cu Evreii, însă foarte urâți de aceștia (Ioan 8, 48; 4, 9) și cari trebuiau să primească Duhul Sfânt în împărțășire (sau: în legătură) cu cei doi Apostoli evrei, pentru ca Evreii de curând veniți la credință, luând cunoștință de primirea de către Samariteni a aceluiaș Duh Sfânt ca și ei, să nu se mai ferească de dânșii ca până atunci; 2) Ucenicii lui Ioan, cari—deasemenea Evrei - trebuiau să primească Duhul Sfânt în împărțășire (sau: în legătură) cu Pavel care lucra pe acelaș teren cu dânșii, și pentru ca ei să fie încredințați bine că în adevăr Duhul Sfânt exista și chiar se coborâse pe pământ. Desigur, tuturor aceloră li s'ar îi putut da Duhul Sfânt și fără „punerea manilor” de către cei trei Apostoli — căci nu de manile lor atârna primirea Lui! — însă acolo era un caz cu totul special: înlăturarea unei apropiate și grave neînțelegeri dintre credincioșii Evrei, Samariteni și Ucenicii lui Ioan, cari toți trebuiau să vadă și să priceapă bine că, fiind botezați într'un singur Duh, alcătuiau un singur Trup (Gal. 3, 28). Cât privește primirea Duhului Sfânt de către păgâni, n'a mai fost nevoie de *manile* cuiva, ci a trebuit numai ca un număr de evrei credincioși să fie de față pentru a vedea cu ochii lor lucru minunat pe care altfel nu l-ar fi crezut (vezi: F. A. 10, 45; 11, 2—18. Că mai sunt câteva cazuri speciale de „punerea manilor” (nu însă la botez) este adevărat, însă trebuie avut în vedere autoritatea apostolilor, care — dela Timotei încoace — nimănui în lume nu-i este recunoscută, afară dacă și-o ia el singur (pe nedrept și nevalabil) ca Papa, sau i-o dăruiesc oamenii ilegal!,... (I Cor. 12, 28, 29).

Dar, trecând peste toate acestea, întrebarea se pune: Unde stă scris în Sf. Scriptură, porunca de a se pune manile peste ceice se botează? Nicăeri. Atunci pentru ce faci acest lucru, frate dragă? Oare numai ca să te afli în treabă? Să caște gura la tine cei de față, văzându-te cu cât „*talent*” îndeplinești tu o „ceremonie”? și ca să fii luat drept mai „*dihai*” decât frații tăi de credință (chiar atunci când în clipa când săvârșești „forma” nu te-ai crede în inima ta a fi mai cu „*barbă*” decât ei, — lucru cu atât mai greu de crezut, cu cât ne dăm mai bine seama de deșertăciunea ticăloasei noastre inimi firești, otrăvită de firea Satanei: (mândria, încrederea de sine).

Ah, formele ! Oare ce rost are — întrebăm încăodată — „punerea” aceasta a „manilor” peste ceice se botează? Ca să primească Duhul Sfânt?! Dar tu nu înțelegi, fratele meu, că dela primirea Lui de către Evreii credincioși (Apostolii), de Samaritenii veniți la credință, de Păgânii pocăiți, și de ucenicii lui Ioan — după ce au crezut și ei în El, —Duhul Sfânt nu se primește altfel decât prin auzire și credința în Domnul Isus? (Efes. 1, 13). Atunci, rostul? Ca să teci un „*serviciu*” special de... pastor ? Oh, formele! O, deșertăciunea ! „Totul (*ce-i omenesc*) este deșertăciune și goană după vânt!” (Eccl. 1, 14).

Fraților, va fi foarte bine ca o asemenna formă — și altele ca dânsa — niciodată să nu se pomenească în Adunările noastre, cari ne place atât de mult ca să le numim „după Evanghelie”. Să veghem pentru a nu ajunge să ne pierdem timpul cu astfel de slujiri trupești, zadarnice și chiar păgubitoare, fiindcă prin ele Dracul luptă neîncetat a înlocui adavărata slujbă și închinăciune: închinăciunea și slujirea simplă, spirituală și folositoare Bisericii și multor suflete pierdute.